

לחתפלל היו מוצאים בכל פעם על מקום עמדו כנחל דמעות ממש. יש שהיו מוצאים אותו כשהוא רועד מאימת הדין. רוב זמנו הי' מבלה בלימוד המוסר. תפילתו היתה מזועזעת והי' משתפך בבכי חרישית וכל השומע הי' נרעד. בימי התבודדותו בסלבדקא הי' אומר את שיחותיו בישיבה, פעם אחת בשבוע הי' אומר דברי התעוררות, ופעם שיחה עמוקה בהלכ' תשובה. מלבד זה הי' מרצה בשבתות בין השמשות שיחה שהיו משתתפים בה גם בעה"ב, או הי' מדבר בעיקר על עומק הדין ועל שכר ועונש.

הרב ר' יצחק לעווין הי"ד רבה של העיירה „מוטלה" שהי' נשוי לנכדתו של הגרי"ב, סיפר בשם חותנו הגר"ח מישקובסקי זצ"ל כי בעת שהי' נושא דרשותיו לפני הקהל בימים אלו הי' מתרגש מאד והי' צורך לתחליף את בגדיו שלש פעמים מחמת שנעשו טבולי זיע מרוב התרגשות.

תוכן שיחותיו הי' שונה. בחודש אלול הי' מרצה לרוב על התרחקות מעבירות ולהרבות במצוות, כיון שכידוע שוקלים בימי הדין את מעשי בני האדם, ומי שזכותיו מרובים נכתב ונחתם לאלתר לחיים. הרב ד. מישקובסקי שליט"א מספר ששמע מהגה"צ ר' אלי' לאפין זצ"ל כי הגרי"ב הי' נרעש ונפחד בראש השנה ויותר רגוע ביום כיפור, והסביר כי ברה"ש דן הב"ד של מעלה והמה גדולי הדור שנפטרו, כי ג"כ היו בעולמנו ומחייבים, לא כן ביה"כ אשר אז הרבש"ע בעצמו דן הוא הרחום וחנון. בליל יוה"כ הי' דורש ארבע פעמים, פעם לפני כל נדרי, ושלש בעת אמירת שמע קולינו. תוכן כל שיחה הי' שונה ומתאים לפסוק שעמדו בו, ומסיים בבכי יחד עם הקהל את אותו פסוק.

עם כל היראה שהי' שרוי בימים אלו, כשהי' מגיע „חג הסוכות ושמחת תורה" היתה אופפת אותו שמחה של מצוה ולא ידע מעצור. בש"ת הי' רוקד עד כלות כוחותיו והיו נאלצים להתחליף בגדיו כמה פעמים. לעת זקנותו הי' מביאים רופא שישגיח עליו כל אותו היום. הגר"א ז' מלצר זצ"ל סיפר שכידוע היו עורכים בחג הסוכות „שמחת בית השואבה" באחד מערבי החג והיו מתכנסים בני הישיבה והיו עוסקים בשירות ותשבחות עד אור הבוקר. הגרי"ב הי' משמח את הקהל באמירת חרוזים עם הניגון המיוחד להם מתובלים בדברי התעוררות בעניני דיומא. מבין האורחים אף הם היו עונים כנגדו בחרוזים והי' משיבים לו בדברי הלל ושבח, ולא נחה דעתם עד שהיו רוקדים לפניו ומזמרים לו צדיק כתמר יפרח. הגרי"ב לא הי' מוחה בעדם ומניחם לשיר. הגר"א ז' העיז פעם לשאול את הגרי"ב, בבחינת ילמדנו רבנו, ע"כ. והשיבו: כבר פסק הרבי [כוונתו להגרי"ס] שבנוגע למדות אין הלאו של לפני עור! והסביר הג"ל שכונתו היתה מכיון שהם חייבים בכבוד רבם, אין רשות בידו למחות בהם, הגם שזה עלול להביאו לידי גאווה. והוסיפו לספר מפי עדי שמיעה